

Parallelle advarsler – nummer én

Jesu Kristi åpenbaring: Å forstå den siste advarselen til menneskeheten

Jeff Pippenger

2023-08-08

«Jesu Kristi åpenbaring» blir åpnet for Guds folk når «tiden er nær». Det endelige advarselsbudskapet til menneskeheten blir gitt like før avslutningen av menneskets nådetid, og dette siste budskapet er fremstilt i flere profetiske linjer i Bibelen. I Åpenbaringen fjorten er dette endelige advarselsbudskapet fremstilt ved tre engler.

Og jeg så en annen engel fly midt under himmelen, som hadde det evige evangelium å forkynne for dem som bor på jorden, og for hver nasjon og stamme og tunge og folk, og han sa med høy røst: Frykt Gud og gi ham ære; for hans doms time er kommet. Og tilbe ham som skapte himmelen og jorden og havet og vannkildene.

Og en annen engel fulgte etter og sa: Falt, falt er Babylon, den store stad, fordi hun lot alle folkeslag drikke av hennes horeeris vredes vin.

Og den tredje engelen fulgte etter dem og sa med høy røst: Om noen tilber dyret og dets bilde og tar dets merke på sin panne eller på sin hånd, da skal også han drikke av Guds vredes vin, den som er skjenket ublandet i hans harmes beger; og han skal pines med ild og svovel for de hellige englers åsyn og for Lammets åsyn. Og røyken av deres pine stiger opp i all evighet, og de har ingen hvile dag eller natt, de som tilber dyret og dets bilde, og hver den som tar dets navns merke. Her er de helliges tålmodighet; her er de som holder Guds bud og Jesu tro. Åpenbaringen 14:6–12.

I det attende kapittelet i Johannes' åpenbaring forkynner det samme budskapet Babylons fall.

Og etter dette så jeg en annen engel stige ned fra himmelen; han hadde stor makt, og jorden ble opplyst av hans herlighet. Og han ropte med høy røst og sa: Falt, falt er Babylon, den store, og hun er blitt en bolig for djevler og et tilholdssted for enhver uren ånd og et bur for enhver uren og avskyelig fugl. For alle folkeslag har drukket av hennes horeeris vredes vin, og kongene på jorden har drevet hor med henne, og kjøpmennene på jorden er blitt rike ved overfloden av hennes vellyst. Og jeg hørte en annen røst fra himmelen som sa: Gå ut fra henne, mitt folk, for at dere ikke skal bli medskyldige i hennes synder, og for at dere ikke skal få del i hennes plager. For hennes synder har nådd helt opp til himmelen, og Gud har kommet hennes misgjerninger i hu. Åpenbaringen 18:1–5.

Den profetiske historiens linje, eller vi kunne si den rekke av begivenheter som representeres ved engelen som opplyser jorden med sin herlighet i kapittel atten, fremstiller de begivenheter som leder frem til dommens avslutning, nådetidens avslutning og de sju siste plagene. Den profetiske historien som fremstilles i kapittel atten, løper «parallelt» med den linjen av profetisk historie som fremstilles ved de tre englene i kapittel fjorten.

«Gud har gitt budskapene i Åpenbaringen 14 deres plass i profetiens rekke, og deres gjerning skal ikke opphøre før denne jordens historie avsluttes. Den første og den andre engels budskap er fremdeles sannhet for denne tid, og skal løpe parallelt med dette som følger. Den tredje engel forkynner sin advarsel med høy røst. ‘Deretter,’ sa Johannes, ‘så jeg en annen engel komme ned fra himmelen; han hadde stor makt, og jorden ble opplyst av hans herlighet.’ I denne opplysning er lyset fra alle de tre budskapene forent.» The 1888 Materials, 803, 804.

De tre englene i kapittel fjorten, som flyr midt under himmelen, symboliserer et verdensomspennende budskap som avsluttes med dyrets merke og prøvetidens avslutning. I kapittel atten blir hele jorden opplyst av herligheten fra engelen hvis budskap også avsluttes med prøvetidens avslutning.

Budskapet som symbolsk fremstilles ved tre engler i kapittel fjorten, og som også fremstilles ved engelen som stiger ned i kapittel atten, er to fremstillinger av det samme advarselsbudskapet. Det finnes ikke noe overflødig i Bibelen, ingenting bortkastet. Det forhold at det selvsamme budskapet identifiseres mer enn én gang av Johannes, er en understrekning av budskapets betydning, og det illustrerer den guddommelige undervisningsmetoden som er en bibelsk regel kalt «gjenta og utvid». Å føre to linjer av profetisk historie sammen åpenbarer sannheter som ikke ville bli erkjent i noen av linjene når de betraktes atskilt fra den andre linjen. Om man i dag førte to vitner til retten for å avgi forklaring om den samme hendelsen, kunne de meget vel gi motstridende fremstillinger på grunnlag av sin politiske eller sosiale ideologi. Slik er det ikke med Bibelens vitner; de er alltid samstemte, og dersom det synes for deg at de ikke er enige, da betrakter du noe på en uriktig måte.

De to illustrasjonene vi betrakter, er det samme advarselsbudskapet som Malakis bok fremstiller som profeten Elias’ gjenkomst. Alle tre budskapene kommer før nådetidens avslutning—for advarselsbudskapet som finnes i alle tre profetilinjene, blir ikke bare gitt på forhånd før nådetidens avslutning, men nådetidens avslutning er selve referansepunktet, selve emnet, om man vil, for hvert av disse advarselsbudskapene. Ja, dersom noe advarselsbudskap blir forkynt eller illustrert av en profet, er det det samme advarselsbudskapet som Åpenbaringen fjorten, atten og Malakis Eliaprofeti.

Disse tre profetiske linjene kan lett påvises å løpe parallelt med hverandre. Når det er sagt, finnes det to primære informasjonskilder i bibelsk profeti. Den ene er identifikasjonen av rekkefølgen av hendelser som utspiller seg ved verdens ende. Den andre informasjonskilden er fremstillingen av profetenes virksomhet i forbindelse med budskapet som skisserer de fremtidige hendelsene.

Det er to regler som er verd å ta i betraktning i forbindelse med disse tankene. Den første er at alle profetene taler om verdens ende, hvor nådetiden avsluttes.

«Hver av de gamle profetene talte mindre for sin egen tid enn for vår, slik at deres profetiske forkynnelse gjelder for oss. ‘Men alt dette hende dem som forbilder; og det er skrevet til formaning for oss, som de siste tider er kommet til.’ 1 Korinter 10:11. ‘De fikk åpenbart at det ikke var seg selv, men oss de tjente med dette, som nå er blitt forkynt for dere av dem som forkynte evangeliet for dere ved Den Hellige Ånd, sendt fra himmelen; ting som englene attrår å skue inn i.’ 1 Peter 1:12....»

«Bibelen har samlet og bundet sine skatter sammen for denne siste slekt. Alle de store begivenhetene og høytidelige handlingene i Det gamle testaments historie har vært, og er, i ferd med å gjenta seg i menigheten i disse siste dager.» Selected Messages, bok 3, 338, 339.

Alle Bibelens profetiske budskaper er «gjeldende for oss», «på hvem verdens ender er kommet». Denne regelen, sammenholdt med en annen regel som identifiserer «forhold» som Den Hellige Ånd har «utformet», «både i profetiens meddelelse og» også «i de begivenheter som fremstilles», styrker påstanden om at de profetiske begivenhetene ved begynnelsen av en profeti er forbilder på og løper parallelt med de profetiske begivenhetene ved slutten av enhver gitt profeti.

«Det er behov for et langt grundigere studium av Guds ord; særlig bør Daniel og Åpenbaringen vies oppmerksomhet som aldri før i vårt verks historie. Vi har kanskje mindre å si på noen områder når det gjelder den romerske makt og pavedømmet; men vi bør henlede oppmerksomheten på det profetene og apostlene har skrevet under inspirasjon av Guds Hellige Ånd. Den Hellige Ånd har slik formet forholdene, både i meddelelsen av profetien og i de begivenheter som blir framstilt, at det skal lære at det menneskelige redskap skal holdes ute av syne, skjult i Kristus, og at Herren, himmelens Gud, og Hans lov skal opphøyes. Les Daniels bok. Gjennomgå, punkt for punkt, historien om de rikene som der er framstilt.» Testimonies to Ministers, 112.

Den «Hellige Ånd har på en slik måte formet forholdene, både i profetiens meddelelse og i de hendelser som fremstilles.» I «profetiens meddelelse og i de hendelser som fremstilles» er «forholdene» blitt «på en slik måte formet» av «Den Hellige Ånd» at både «profetiens meddelelse» og «de hendelser som fremstilles», skal erkjennes som inspirerte og anvendes på den profetiske fremstillingen av verdens ende.

Johannes fikk profetien av Gabriel og ble befalt å skrive den i en bok og sende den til menighetene. Han ble da forfulgt av Roma; han var forvist på en måte som svarer til det som man i verden i dag ville kalle et hemmelig interneringssted. I denne historiske situasjonen var Johannes like isolert fra menneskeheten som enhver fange i Guantánamo Bay.

Johannes angir at synet fant sted da han tilbad på sabbaten på den sjuende dag, som er Herrens dag.

For Menneskesønnen er Herre også over sabbaten. Matteus 12:8.

Mens han tilba i Ånden, hørte han en høy røst bak seg.

Jeg, Johannes, som også er deres bror og meddelaktig i trengselen og i Jesu Kristi rike og tålmodighet, var på den øya som kalles Patmos, for Guds ords skyld og for Jesu Kristi vitnesbyrds skyld. Jeg var i Ånden på Herrens dag, og hørte bak meg en høy røst, som av en basun, som sa: Jeg er Alfa og Omega, den første og den siste; og: Det du ser, skriv i en bok og send den til de sju menighetene som er i Asia: til Efesus og til Smyrna og til Pergamon og til Tyatira og til Sardes og til Filadelfia og til Laodikea. Åpenbaringen 1:9–11.

Johannes, hans omgivelser og de omstendighetene som blir beskrevet, identifiserer ham som en som blir forfulgt for å være en syvendedags-sabbatsdyrker, men også som en som blir forfulgt fordi vedkommende tror både på Bibelen og på Ellen Whites skrifter, som er «Jesu vitnesbyrd». Han

hører en høy røst bak seg, som han vender seg om for å se, og ved å gjøre det representerer han en syvendedagsadventist ved verdens ende som hører en røst bak seg si: «dette er veien, vandre på den.»

Alle profetiens linjer løper parallelt med hverandre ved verdens ende.

«I Åpenbaringen møtes og ender alle Bibelens bøker.» Apostlenes gjerninger, 585.

Enhver profet som hører en røst bak seg, samsvarer med Johannes i fremstillingen av Guds folk ved verdens ende. Johannes hørte en røst bak seg som gav ham instruksjoner. Jesaja hørte også en røst med veiledning.

Derfor skal Herren vente, for at han kan være dere nådig, og derfor skal han opphøyes, for at han kan forbarme seg over dere; for Herren er en dommens Gud: salige er alle de som venter på ham.

For folket skal bo på Sion i Jerusalem; du skal ikke gråte mer. Han skal visselig være deg nådig når ditt rop lyder; så snart han hører det, skal han svare deg. Og om Herren gir dere trengselens brød og nødens vann, skal dine lærere ikke lenger skjules i en krok, men dine øyne skal se dine lærere. Og dine ører skal høre et ord bak deg som sier: Dette er veien, gå på den, enten dere vender dere til høyre eller til venstre. Jesaja 30:18–21.

Guds restfolk hører en røst bak seg som angir hvilken vei de skal vandre. De må da avgjøre om de vil lytte eller ikke lytte. Folket som er fremstilt ved Johannes og Jesaja, er mennesker ved verdens ende som venter på Herren mens Han drøyer, og Jesaja opplyser oss om at Han drøyer fordi Han er en dommens Gud. Fra begynnelsen av millerittbevegelsens historie i 1798 og frem til nådetidens avslutning for adventismen ved søndagsloven, fullbyrder Gud dommen i den himmelske helligdom. Løftet er at de som venter på Herren i domsperioden, skal bli velsignet.

Guds folk, som blir salige fordi de venter, er fremstilt ved jomfruene som venter på Brudgommen i lignelsen om de ti jomfruer. Alle ti sovnet inn, og så, ved midnatt, inntreer en krise som skiller de sovende jomfruer i to klasser. Den ene klassen hadde hørt en røst bak seg og vendt seg om for å se røsten som underviste dem om hvilken vei de skulle gå videre, og den andre klassen nektet å vende seg om og høre røsten — til tross for at budskapet som går gjennom hele Åpenbaringsens bok, er: «Den som har øre, han hør hva Ånden sier til menighetene.»

«Lignelsen om de ti jomfruene i Matteus 25 illustrerer også adventfolkets erfaring.» The Great Controversy, 393.

Johannes representerer adventfolket som vender seg mot fortiden for å forstå fremtiden. Når de «hører et ord bak» seg slik Johannes gjorde, omfatter ordet også den undervisning som gis i Jesajas vitnesbyrd om denne samme hendelsen. Jesajas undervisning var: «dette er veien, vandre på den, når I vender eder til høyre, og når I vender eder til venstre.» De vise jomfruene i Daniel tolv forstår kunnskapens tilvekst ved verdens ende, fordi de hadde «faret omkring» i Ordet for å forstå den livgivende kunnskap som ble avseglet.

Men du, Daniel, lukk til ordene og forsegl boken inntil endens tid; mange skal fare omkring, og kunnskapen skal økes. Daniel 12:4.

De profetene vi her betrakter, representerer syvendedagsadventister i den historiske perioden hvor dommen går mot sin avslutning og prøvetiden opphører. De som fremstilles som de kloke jomfruer, hører en røst bak seg si: dette er veien, gå på den, og Han lover å lede dem på stien når de vender seg til venstre eller til høyre. Å «fare hit og dit», slik de kloke jomfruer gjør når boken blir åpnet, er et symbol på bibelstudium. Naturen lærer oss at for å kunne løpe, må man først lære å gå, og Jesajas vitnesbyrd sier at dersom du lytter til røsten bak deg, vil Han lede deg i studiet av sitt Ord, enten du vender deg til Det gamle testamentet (venstre) eller Det nye testamentet (høyre). Åpne Bibelen, og Han vil lede deg ved sin røst. Men for syvendedagsadventister ved verdens ende betyr det også at Han vil lede deg når du åpner Bibelen (venstre) og når du åpner Profetiens Ånd (høyre).

Måten å vandre på blir enda mer spesifikk når Jeremias vitnesbyrd legges til.

Så sier Herren: Stå på veiene og se, og spør etter de gamle stier, hvor den gode vei er, og vandre på den, så skal dere finne hvile for deres sjeler. Men de sa: Vi vil ikke vandre på den. Jeg satte også vektere over dere og sa: Lytt til basunens røst. Men de sa: Vi vil ikke lytte.

Hør derfor, dere folkeslag, og vit, du forsamling, hva som er iblant dem. Hør, du jord: Se, jeg vil føre ulykke over dette folk, selve frukten av deres tanker, fordi de ikke har hørt på mine ord, heller ikke på min lov, men forkastet den. Jeremia 6:16–19.

Det finnes to grupper av tilbedere i dette avsnittet. Den ene gruppen betrakter alle «veiene» og velger å vandre på «de gamle stiene». De var i stand til å utvelge «den gode vei» blant alle de andre mulige «veier», fordi de er dem som lyttet til røsten bak dem, og den røsten sa til dem: «Dette er veien, vandre på den.» Johannes representerer dem som hører røsten bakfra, en røst fra «de gamle stiene».

«Så sier Herren: Stå ved veiene og se, og spør etter de gamle stiene, hvor den gode vei er, og vandre på den.» Jeremia 6:16.

«La ingen søke å rive bort grunnvollene for vår tro — de grunnvoller som ble lagt ved begynnelsen av vårt verk gjennom bønnfull granskning av Ordet og ved åpenbaring. På disse grunnvollene har vi bygget i de siste femti år. Mennesker kan mene at de har funnet en ny vei, og at de kan legge en sterkere grunnvoll enn den som er lagt. Men dette er et stort bedrag. Ingen kan legge noen annen grunnvoll enn den som er lagt.»

«I fortiden har mange tatt fatt på å bygge en ny tro, å grunnfeste nye prinsipper. Men hvor lenge sto deres byggverk? Det falt snart, for det var ikke grunnlagt på Klippen.

«Måtte ikke de første disiplene også møte menneskers utsagn? Måtte de ikke lytte til falske teorier, og deretter, etter å ha gjort alt, stå fast og si: ‘Ingen kan legge noen annen grunnvoll enn den som er lagt’? 1 Korinterbrev 3:11.»

«Så skal vi holde fast ved begynnelsen på vår frimodige tillit, urokkelig inntil enden. Ord med kraft er blitt sendt av Gud og av Kristus til dette folk, for å føre dem ut fra verden, punkt for punkt, inn i det klare lys av den nåværende sannhet. Med lepper berørt av hellig ild har Guds tjenere forkynt budskapet. Det guddommelige ord har satt sitt segl på den forkynte sannhets ekthet.» Testimonies, bind 8, 296, 297.

Men det finnes en annen gruppe i Jeremias linje, og den «forsamling», slik han identifiserer dem, har bygget et hus som representerer en ny tro, og det huset faller fordi det ikke var bygd på klippen. Det huset er Syvendedags Adventistsamfunnet, eller slik Johannes identifiserer den selvsamme kirke — Satans synagoge.

Å nekte å høre er å forkaste hans «ord» og hans «lov». På grunn av deres opprør mot å vende om og vandre på de gamle stier, og også deres nektelse av å høre vaktmannens trompetbudskap, vil Gud føre ulykke over folket, som Jeremia betegner som en «ond menighet». Hvordan Gud handler med Laodikea, Syvendedags Adventistkirken, er et emne i Bibelens profetier. Profeten Hosea bidrar til kjennetegnene på den «onde menighet» når han taler om hvorfor de blir forkastet.

Mitt folk går til grunne av mangel på kunnskap. Fordi du har forkastet kunnskapen, vil også jeg forkaste deg, så du ikke skal være prest for meg. Siden du har glemt din Guds lov, vil også jeg glemme dine barn. Hosea 4:6.

De blir forkastet fordi de mangler kunnskap, noe som representerer et budskap som blir åpnet ved endetiden. Gud avslutter her sitt paktsforhold med sitt folk i dette avsnittet, for Han kaller dem direkte: «Mitt folk!» Fordi de forkastet Kristus og har glemt Hans lov, skal de ikke være prester for Gud. Når Guds folk trer inn i pakt med Gud, gjør Han dem til prester og konger. Da Gud inngikk pakt med det gamle Israel, erklærte Han gjennom Moses:

Så, dersom dere nå i sannhet vil lyde min røst og holde min pakt, da skal dere være min eiendom framfor alle folk; for hele jorden er min. Og dere skal være for meg et kongerike av prester og et hellig folk. Dette er de ord du skal tale til Israels barn. 2 Mosebok 19:5, 6.

Da Gud inngikk pakt med den kristne kirke, erklærte han gjennom Peter:

Men dere er en utvalgt slekt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et eiendomsfolk, for at dere skal forkynne hans storverk, han som kalte dere ut av mørket og inn i sitt vidunderlige lys; dere som før ikke var et folk, men nå er Guds folk; dere som ikke hadde fått miskunn, men nå har fått miskunn. 1 Peter 2:9, 10.

Peter omtaler i disse versene overgangen fra det gamle Israel som Guds utvalgte paktsfolk til den kristne kirke, når han sier at «dere som før ikke var et folk, men nå er Guds folk». Da jødene skilte seg fra Gud, inngikk Herren pakt med den kristne kirke. Begge ble betraktet som prestefolk så lenge de var gift med Herren.

Å bli forkastet som prest viser at du en gang var et paktsfolk. Syvendedagsadventistene inngikk pakt med Herren ved begynnelsen av adventismens historie. Menigheten i ørkenen kom ut av reformasjonen, men forkastet det millerittiske budskapet, og skilte seg således fra Gud i løpet av historien om den første og den andre engels budskap. Den endelige adskillelsen kom ved den andre

engels ankomst, og domsutsagnet lød at de ikke lenger var en Kristi datter, men var blitt en Babylons datter. Umiddelbart etterpå, under Midnattsropet, kalte Gud sin nye brud til paktekteskapet.

De to tavlene som var symbolet på pakten for det gamle Israel, var de to tavlene med De ti bud, og de to tavlene for det åndelige, moderne Israel er de to tavlene i Habakkuk slik de er fremstilt ved 1843- og 1850-diagrammene. Paktsfolket, som Inspirasjonen gjentatte ganger har identifisert som Laodikea, forkastet de gamle stiene, nektet å lytte til stemmen bak dem, og derfor gjentar de sluttens historie til det gamle Israel idet de spys ut av Herrens munn. Hvorfor skjer dette med dem Han kaller: «Mitt folk?»

Lignelsen om de ti jomfruene, som illustrerer adventismens erfaring, blir oppfylt to ganger, én gang ved adventismens begynnelse og deretter ved dens avslutning. Søster White lærer at lignelsen har blitt og vil bli oppfylt til punkt og prikke, og også at lignelsen alltid skal forstås som nåværende sannhet, slik den tredje engel også skal.

«Jeg blir ofte henvist til lignelsen om de ti jomfruene, fem av dem var kloke, og fem uforstandige. Denne lignelsen er blitt og vil bli oppfylt til punkt og prikke, for den har en særlig anvendelse på denne tid, og har, i likhet med den tredje engels budskap, blitt oppfylt og vil fortsette å være nærværende sannhet inntil tidens ende.» Review and Herald, 19. august 1890.

Millerittisk adventisme oppfylte ventingen i lignelsen mellom deres mislykkede forutsigelse for 1843 og den korrekte forutsigelsen av 22. oktober 1844. De profetiske detaljene i denne historien er mange og viktige, men jeg ønsker ganske enkelt å påpeke at lignelsen om de ti jomfruene er direkte knyttet til den tredje engelen, slik Søster White nettopp har uttalt.

Fra 1798 og frem til 22. oktober 1844 forkynte den første engels budskap at dommen var åpnet. Like før dommen begynte, gikk Midnattsropet i lignelsen om de ti jomfruer i oppfyllelse. Derfor, når den tredje engel forkynner at dommen er avsluttet, skal kunngjøringen av Midnattsropet atter bli gjentatt.

Erkjennelsen av at de protestantiske kirkene hadde forkastet Guds budskap og dermed blitt Babylons døtre, var ankomsten av den andre engels budskap og begynnelsen på forhalingstiden i lignelsen som ble «oppfylt til punkt og prikke». Herren kom ikke tilbake i 1843; Han drøyde for å prøve og velsigne jomfruene. Forkynnelsen av den andre engelen, som identifiserte de protestantiske kirkene som Babylons døtre, var et kall til dem som ennå befant seg i disse falne kirkene, om å komme ut og stille seg sammen med millerittene og deres forståelse av profetiene. På leirmøtet i Exeter la Samuel Snow fram de bevisene som var nødvendige for å stadfeste Herrens komme den 22. oktober 1844, og midnattsropets budskap feide over landet som en flodbølge. Deretter kom den tredje engelen ved den store skuffelsen den 22. oktober 1844.

Dette var en kortfattet sammenfatning av en innledende historie, hvor jeg har utelatt mange momenter for å isolere noen få punkter som synes mer relevante for det vi behandler.

Vi vil fortsette disse tankene i den neste artikkelen.

